

ne închipuim atunci când am vrea să ne rugăm. Dimpotrivă, obiceiul de a ne ruga ne învață să ne concentrăm rapid, înlătură orice neatenție, disciplinează mintea și, în cele din urmă, ne face să câștigăm timp.

„Nefericirea oamenilor provine dintr-un singur lucru: că nu știu să rămână liniștiți, într-o cameră.” (Blaise Pascal). Lipsa gustului pentru singurătate și liniște – aceasta este boala omului contemporan. Foarte multă lume evită liniștea, singurătatea, timpul liber, fiindcă nu are nimic altceva cu care să-și umple acest gol: oamenii aceștia au nevoie să audă vorbindu-se, să aibă păreri, să fie mereu pe baricade pentru a-și crea iluzia unei vieți eferescente și foarte pline. Însă viața cu Dumnezeu începe atunci când cuvintele și gândurile se liniștesc, când problemele vieții pământești trec pe planul doi, iar în sufletul omului se deschide larg un loc pe care Dumnezeu vine să îl umple cu prezența Sa.

Sfinții Părinți spun adesea că rugăciunea născută din liniște trebuie să fie simplă și sobră, fără multe cuvinte. Starea celui care se

roagă este asemănătoare aceleia a unei legături dintre tată și fiu: „Nu face pe deșteptul în cuvintele rugăciunii tale! Căci gânguritul simplu și nemeșesugit al copiilor a înduioșat pe Tatăl lor cel din Ceruri. Nu te porni la vorbărie, ca nu cumva prin căutarea cuvintelor să ți se împrăstie mintea. Un cuvânt al vameșului L-a făcut pe Dumnezeu îndurător și un cuvânt spus cu credință l-a mântuit pe tâlhar. Multa vorbire în rugăciune pricinuiește minții năluciri și împrăștiere. Iar un singur cuvânt o adună” (Sfântul Ioan Scărarul).

Credința ca de copil trebuie însoțită de un sentiment de adâncă smerenie: „Când vei veni înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune, fă-te în gândirea ta ca o furnică (...) și nu spune înaintea Lui ceva bizuit pe cunoștință, ci apropie-te de Dumnezeu și umblă înaintea Lui cu cuget de prunc, ca să te învrednicești de părinteasca purtare de grijă” (Sfântul Isaac Sirul).

Sursa: **Ilarion Alfeyev**, *Taina credinței. Introducere în teologia dogmatică ortodoxă*, Editura Doxologia, 2014

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 26 august	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 27 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie Ap. I Corinteni 15, 1-11 Ev. Matei 19, 16-26 glas 3, voscr. 1 → Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul cel bogat)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

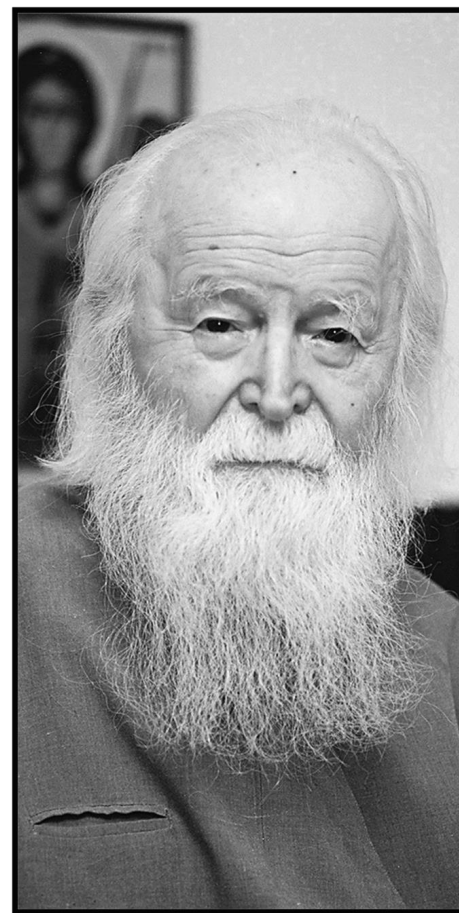
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire și de sens.”

Părintele Nicolae Steinhardt

Nr. 501 / 20 august 2023

PĂRINTELE
SOFIAN BOGHIU

1912 - 2002

CINE NU POATE IERTA, ACELA NU POATE NICI SĂ IUBEASCĂ

Să biruim din noi orgoliul, iertând pe semenii noștri și pe baza acestei iertări foarte mici să dobândim veșnicia, asta ni se cere. „Cu ce măsură mășori, ți se va măsura”; „nu judecați, ca să nu fiți judecați”; „iertăți, și se va ierta vouă” – condiții foarte ușoare, frați creștini! Numai să avem noi acest curaj al smereniei, bunătatea și smerenia inimii, ca să putem ierta cu adevărat.

Dar de ce suntem datori să iertăm? În primul rând, dacă nu iertăm, facem din viața noastră un adevărat iad. Sfinții Părinți ne spun că iertarea este fiica mai mare a dragostei. Cine nu poate ierta, acela nu poate nici să iubească. Și cine nu-i poate iubi pe oameni, acela nu-L poate iubi pe Dumnezeu. Și ca să-L putem iubi pe Dumnezeu, trebuie în primul rând să fim împăcați cu semenii noștri. Pentru că

noi nu putem trăi izolat, noi avem nevoie unul de altul.

De aceea ni se spune: „*Să nu apună soarele peste mânia voastră*”, pentru că dacă trec mai multe zile fără să ne împăcăm, răul și ura cresc în noi. Și dacă este vorba de un grup de oameni, ura aceasta se exprimă într-o tăcere cumplită, o tăcere în care clocotește mânia și răutatea. Se ceartă în gând și din când în când răbufnesc în afară insulte și amenințări, chiar bătăi, până la sânge și până la crimă. O asemenea viață este cumplit de apăsătoare, o viață de iad. Chemăm iadul în noi, îl chemăm în viața noastră prin răutate și neputința de a ierta.

Omenește vorbind, este mai ușor să te răzbuni și să lovești, dar aceasta dovedește că ești stăpânit de slăbiciune și de instinctele cele mai josnice. Iar a te stăpâni și a ierta este dovadă de mărinimie sufletească și dovadă că în tine e duhul lui Dumnezeu, care este duhul păcii. Cine se poate stăpâni la timp și cine uită jignirile, a stârpit din rădăcină orice urmă de vrajbă, pentru că cel iertat se simte cu adevărat umilit și nu mai îndrăznește să răspundă cu rău. (...)

Sunt astfel de cazuri când doi care sunt certați, în loc să se împace de îndată, nu se împacă pentru că fiecare se socotește îndreptățit: „Eu să mă duc la el să mă ierte?! Nicidecum, să vină el, că e mai tânăr decât mine. Eu, bătrân, să mă rog de el să mă ierte?!” Și-l lasă așa. Sau, dacă totuși celălalt vine să-și ceară

iertare, acesta nu-l primește. Ce-i de făcut? Sfatul Părinților din Pateric este așa: când tu vrei să-ți ceri iertare și celălalt nu te primește, gândește-te dacă nu cumva l-ai jignit în vreun fel și de aceea se poartă așa cu tine. Întâi să te smerești pe tine înaintea lui Dumnezeu și apoi să te duci la fratele tău, smerindu-te din inimă – și atunci Dumnezeu va schimba starea sufletească a fratelui tău și împăcarea va avea loc numaidecât.

Dumnezeu este pretutindeni prezent în viața oamenilor, frați creștini. Nu ne dăm noi seama de prezența lui Dumnezeu în fiecare suflet, dar El este în fiecare din noi, de bună seamă, și dirijează aceste stări sufletești și-i ajută pe oameni să înainteze către dragoste și bună împăcare, pentru că Dumnezeu este dragoste – așa este El definit – și de la înălțimea atotputerniciei Lui ne dirijează spre dragoste și împăcare. Și Dumnezeu schimbă starea sufletească a celui alt, dacă tu te smerești din inimă înaintea Lui; iar dacă nu vrei să te împaci, atunci Dumnezeu te va părăsi. Astfel încât, dacă noi nu-l putem ierta pe fratele nostru, se îndepărtează harul de la noi și ne pândesc ispitele și nu mai are cine să ne apere, pentru că Dumnezeu e întors cu fața de la noi.

În asemenea cazuri, tot așa se cuvine să ne cercetăm conștiința, să vedem dacă nu cumva purtăm și noi o parte din vină și deci e cazul, atunci, să biruim mândria din noi și să ne smerim, ca fratele din Pateric.

Și dacă celălalt nu se îmblânzește nici așa și nu vrea el să ne ierte, noi trebuie să ne străduim să-l iertăm din inimă și să ne rugăm pentru el lui Dumnezeu, ca Dumnezeu să-l îmblânzească, iar pe noi să ne ajute să putem ierta cu adevărat.

Și ca o regulă față de acești oameni, vă mai spun și aceasta: să nu-i vorbim de rău către nimeni pe cei care nu ne pot ierta. Chiar dacă ei ne bârfesc, noi să-i vorbim doar de bine, arătând altora calitățile lor – pentru că orice om are și calități, nu numai defecte. Iar dacă-i vorbim de rău, ei află și ura crește. Mai bine ne rugăm pentru ei, ca Dumnezeu să-i lumineze și să-i ajute să înțeleagă că și ei greșesc.

Și purtându-ne cu blândețe, cu smerenie și bunătate neprefăcută, cu inima curată de orice semeție omenească, de orice răutate, se va face pace deosebită în noi – cum numai Dumnezeu ne-o poate da, mai ales acea pace launtrică, de care spune Iisus: „*Pacea Mea dau vouă, nu cum lumea vă dă*”. Pacea lui Iisus... Și ne vom învrednici și de o adevărată iertare din partea lui Dumnezeu când vom zice: „Iartă-ne, precum iertăm și noi”. Dacă iertăm noi, ni se iartă și nouă.

Din ceasul acesta, gândiți-vă să vă iertați unul pe altul, iar dacă cel care vă e dușman se află la o distanță foarte mare și nu puteți ajunge la el să vă împăcați, măcar rugați-vă pentru el, ca Dumnezeu însuși să topească ura și ghemul acesta de răutate care apasă în piept.

Rugați-vă ca și în el să se întâmple același lucru, iar când ne întâlnim unul cu altul, fără îndoială să ne îmbrățișăm și să ne împăcăm din inimă, să ne iertăm unul pe altul. Altfel, nu ne îmbrățișează și nu ne iartă nici pe noi Dumnezeu. Vă spun aceasta cu toată convingerea, din inimă va spun. Fiți cu băgare de seamă și puneți la inimă toate acestea. Amin.

Sursa: *Părintele Sofian*, Editura Bizantină, 2007, București

**PĂRINTELE
ILARION ALFEYEV**
MITROPOLIT DE VOLOKOLAMSK

LINIȘTIREA ÎN RUGĂCIUNE

Toți cei care doresc să se inițieze în rugăciune trebuie să treacă prin proba liniștii. Pentru a o găsi, nu e nevoie să mergem în pustie, ci este necesar să ne consacram câteva minute în fiecare zi, întrerupându-ne toate activitățile, pentru a intra în camera noastră și „*închizând ușa, să ne rugăm Tatălui nostru Care este în ascuns*”. În viața noastră de toate zilele, suntem ispitiți să credem că trebuie să fim tot timpul ocupați, mereu avem ceva important de terminat și ni se pare că timpul petrecut la rugăciune ne împiedică să terminăm lucrul respectiv.

Însă experiența dovedește că o jumătate de oră sau o oră „irosită” în rugăciune nu împiedică deloc, în mod catastrofal, bunul mers al activităților noastre zilnice, așa cum